

Het moment van... Rollin Verlinde

In deze rubriek presenteren fotografen hun meest geliefde foto en het bijbehorende verhaal. Uw inzending is welkom. Stuur deze naar redactie.zoogdier@vzz.nl of per post naar de redactie op Oude Kraan 8, 6811 LJ Arnhem

Zonder hulpmiddelen heb je aan je zintuigen weinig. Je ziet helemaal niks, of je ogen open of dicht zijn maakt niks uit. Het ruikt vochtig, maar verder niks. Je hoort af en toe een kleine druppel in het water plonzen. Dat is alles. Een grot is voor mij alvast een verademing. Ik heb moeite in een wereld van luide muziek, sigarettenrook, geurkaarsen en -verstuivers, uitlaatgassen, voorbijrazende bromfietsen, blaffende honden en joelende mensen. Mijn batterijen laden maar op als ik enkele kilometers onder de grond zit, zaklamp uit en luisteren en kijken naar wat de meeste mensen 'niets' vinden. Ieder zijn pleziertje. Natuurlijk is het thuis moeilijk te verkopen dat ik even naar een Bulgaarse grot rijd om er naar niks te luisteren. Dus fotografeer ik vleermuizen. Dat heeft extra voordelen, de foto's worden dankbaar gebruikt in bladen als Zoogdier en ik ontmoet hartelijke mensen als Tea Ivanova, ginder letterlijk mijn gids in de duisternis. En als je toch even licht maakt, kan je dingen zien zoals op deze foto. Een groepje Grote hoefijzerneuzen, dicht bij elkaar gekropen en wachtend op de lente. Ze ademen nauwelijks, het hartje klopt traag en dat houden ze een half jaar vol. Na één foto maak ik me uit de voeten. Ze hebben ook recht op niets.

